

BÀI 12.

TIẾNG THỞ DÀI CỦA THỜI GIAN

(Tự Truyện)

*Những ước mơ chưa thực hiện đã trở thành kỷ niệm
Như tiếng thở dài sớm tắt lịm của Thời Gian!*
(ttbg)

7.

Sàigòn, Chủ nhật 28/4/1968

Vũ đến nhà, ở lại chơi suốt sáng và nghe tôi đàn.

Thốt nhiên Vũ bày tỏ:

“Anh ân hận vì có nhiều lần làm khổ em trong khi em không đáng nhận cái khổ đó.”

Tôi ngạc nhiên không hiểu.

Vũ giải thích, điệu nghiêm trang:

“Bé là người con gái trong sáng lạ kỳ từ tâm hồn đến thân xác mà anh gặp lần thứ nhất. Lúc đánh đàn, cái dáng em cô đơn và thanh thoát quá khiến anh tự thấy mình không xứng đáng với em.”

Nhưng rồi Vũ cũng nói:

“Anh sợ mất bé hẳn *nếu bé biết được những cái xấu* về anh, nên muốn xin Mẹ cho cưới em ngay.”

Câu sau cùng Vũ nói thật nhỏ giọng nên tôi không nghe rõ và gật đầu. Chừng hiểu ra, thấy rất ngượng thì lại lắc đầu.

Vũ hỏi tại sao lắc đầu, tôi không đáp.

Trầm ngâm hồi lâu, Vũ thở dài:

“Em như một ảo ảnh xa xôi, khi anh *tưởng rằng* đang nắm được em thì chính là lúc em biến mất!”

□

Sàigòn, thứ Hai ngày 10/6/1968

Từ đài truyền hình thâu xong một *show* TV, tôi đi thẳng xuống Hóc Môn. Những người lính cho hay rằng Vũ bị thương đêm qua trong một cuộc hành quân bên ngoài địa phận Hóc Môn. Trung úy Danh lại nói rõ hơn là Vũ bị bắn gãy chân nhưng không trầm trọng đến tính mạng. Ông cũng thêm rằng, Vũ về Sàigòn đã mấy ngày qua, chỉ trở lại đơn vị sáng sớm và đến tối thì bị bắn.

Tôi rời Hóc Môn với một nỗi buồn lặng lẽ nuôi tiếc. Tự dưng sao nghĩ, *những cái gì đẹp nhất trong tình yêu này đang bắt đầu tan biến.* Thêm nữa, là *một nỗi mơ hồ thất vọng...*

(Lạ một điều, dạo ấy còn trẻ con nông nổi quá nên cái tin Vũ bị thương không khiến tôi chấn động cho bằng sự kiện "*Vũ về Sài Gòn đã mấy ngày qua*" (*mà không ghé thăm tôi!*)).

Tự nghĩ Vũ vẫn không thành thật sao ấy, và chính điều này đã làm dày vò trái tim tôi không ít.

□

Sài Gòn, thứ Sáu 14/6/1968

Nhận thư Vũ.

Bệnh viện Cộng Hòa, ngày 12/6/1968

Bé của Vũ,

Vậy là điều mong ước của bé đã thành sự thật. Bé còn nhớ không? Một lần anh bị thương và chờ bé đằng đẳng trong Quán Y viện Cộng Hòa nhưng bé đã không hề đến, lại bảo rằng "lần sau anh bị thương, bé sẽ vào thăm!"

Bây giờ anh nằm đây. Chân anh bị bắn gãy hôm 9/6/1968 trong một cuộc giao tranh ở Hóc Môn. Bác sĩ Mỹ ở bệnh viện đã chiến Củ Chi cho biết rằng phải đến 6 tháng nữa anh mới có hy vọng trở lại như trước. Hôm nọ muốn ghé thăm gia đình nhưng lại phải đi ngay. Nhớ em, bé Huyền và tất cả, nhưng chẳng biết làm sao? Đành chịu mà gói lòng thương nhớ vào tâm tư, như những báu vật mình phải tạm chịu đựng một thời gian xa cách.

Em của Vũ,

Bây giờ em đang làm gì? Có còn nhớ đến anh?

Riêng anh lúc này mới thấm thía nghĩ rằng em là người con gái duy nhất mà anh đã yêu chân thành và cần thiết ghé góm.

Nhớ thương và bao giờ cũng mong ước được làm chồng em.

Vũ.

□

Sài Gòn, thứ Bảy 29/6/1968

Cái chuyện đi thăm một người lính bị thương nằm ở Tổng Y viện Cộng Hòa là một "*chuyện lớn*" dạo ấy với tôi vì nhiều lẽ, nhất là cái lẽ đưa ra của mẹ tôi khi được tôi trình cho đọc lá thư nhận từ Vũ.

Bà nói: "*Con đi thăm nó như vậy, lỡ gặp gia đình nó thì họ sẽ nghĩ sao về con?*"

Với mẹ tôi (người không hề biết các cuộc vụng lụi tới Hóc Môn của tôi!) thì cái điều "danh dự gia đình một người con gái" mới là chính yếu.

Tôi cũng nhận đúng với Mẹ trên ý nghĩ ấy, nhất là với cái viễn tượng “*gặp gia đình Vũ*” càng khiến tôi e ngại; vì vậy mà cứ chần chờ không quyết trong câu hỏi “*Có nên đi thăm Vũ không?*” suốt mười mấy ngày sau khi nhận tin.

Tuy nhiên buổi chiều nay, trời mưa thật lớn, thốt nghĩ tới Vũ quay quắt, lại sẵn dịp mẹ tôi trở ra Nha Trang vì công việc của bà, tôi đánh liều tìm lên Tổng Y viện Cộng Hòa thăm Vũ.

Tình yêu còn đầy ắp đã giúp tôi dẹp hết mọi tự ái giận hờn con trẻ. Vả chẳng, trong sâu thẳm tâm tư, *sao cứ tin rằng cuộc tình rồi sẽ có ngày vỡ nát*, nên cũng chẳng muốn nghĩ gì khác ngoài những giây phút hiện tại quý báu dành cho nhau.

Vũ trông không có vẻ gì là yếu mệt, ngoại trừ cái chân bị băng bột suốt từ đùi trên xuống. Anh tỏ lộ nét vui vô vàn, cứ mỉm cười nhìn tôi đăm đăm.

Tôi xấu hổ hỏi :

“Sao lại nhìn em như vậy?”

thì Vũ đáp:

“Bởi anh không bao giờ ngờ bé ‘chịu’ lên thăm anh!”

Vũ hỏi thăm tất cả mọi người trong gia đình tôi bằng nhiều câu hỏi phô bày tính âu yếm gần gũi.

Trời vẫn mưa thật lớn. Vũ nói:

“Giá gì căn phòng này chỉ của riêng hai chúng mình!”

Rồi lại hỏi:

“Hà có đến thăm em?”

Tôi đáp có nhưng không gặp.

Vũ mỉm cười:

“Lúc này mắt bé rồi nên anh ấy mới tiếc như tiếc một cái gì thật quý đã từng nắm được trong tay và từng đã mất. ***Bé giống như một vật bằng pha lê rất đẹp, xây tay một cái là vỡ tan liền.*** Nên bé thấy, bao giờ anh cũng mang tâm trạng lo sợ sẽ đánh mất bé dễ dàng là vậy.”

Tôi khẽ lắc đầu, nghe Vũ tiếp:

“Không phải vì yêu em mà anh nói thế đâu. Ai có hiểu rõ em mới nhận thấy ở em những điều thật đáng quý, không dễ gì tìm ra nơi kẻ khác.”

Tôi kể, ba đưa em gái hỏi thăm Vũ. Vũ gật đầu:

“Sao anh nghe thương và gần gũi với gia đình em quá. Thương các em, thương Mẹ, thương dì Tư, thương cậu Tân, thương cái bản sắc trí thức nghệ sĩ của gia đình, và nhất là thương bé của anh!”

Vũ trông thật vui chiều nay. Phần tôi *lại cứ có cảm tưởng hồi hộp* mà chẳng hiểu tại sao; linh cảm một điều gì xấu sắp đưa đến, nên thật

gượng nhẹ với từng lời nói, từng câu chuyện, từng kỷ niệm đang có được trong tay nắm chiều nay.

Vũ hỏi chị em tôi có dự định đi Nha Trang nghỉ hè không?

Tôi đáp có.

Vũ cười:

“Bé khôn lắm, đợi lúc anh què rồi bỏ anh mà đi!”

Tôi cũng kể rằng tháng 8 anh Thùy sẽ về Nha Trang nghỉ phép và anh hẹn cùng chúng tôi một mùa biển trong dịp đó. Lại hỏi Vũ có muốn đi cùng không? Vũ lắc đầu:

“Không! Anh không thích chơi tay ba. Anh sẽ đi nhưng không chơi với bé và Thùy đâu, chỉ đùa nghịch cùng các em trên bãi.”

Trái tim tôi bỗng dung oằn xuống trong một nỗi xúc động dào dạt.

Lúc từ giã, Vũ dặn tôi ngày mai nhớ đến thăm Vũ vào *buổi sáng*.

Tôi hỏi:

“Có phải vì đến buổi chiều, Vũ sợ em chạm mặt với một cô nào khác?”

Vũ cười, *nhưng trong mắt thấy có cái vẻ áy náy bấn khoăn sao ấy*.

Anh cúi đầu đáp nhỏ:

“Đến buổi sáng, chúng mình tự do hơn.”

Trong tôi dấy lên nỗi nghi ngờ, nhưng cũng mỉm cười:

“Em nghĩ Vũ đang tính giấu em cái gì đó, nhưng vì quý những giây phút này bên Vũ nên chẳng muốn tò mò đâu. Em đã hứa không làm khổ Vũ lúc đang bệnh thì em sẽ nhớ.”

Nét áy náy trên mặt Vũ càng thêm rõ rệt. Anh như dường muốn nói với tôi điều gì, nhưng tôi đã bỏ đi ra cửa.

□

Sàigòn, thứ Bảy 29/6/1968

Sáng thứ Bảy ăn mặc thật đẹp, tôi đến Tổng Y viện Cộng Hòa và nghe Vũ nói:

“Năm mãi đây chán quá. Anh mong mau xuất viện để đến thăm bé thường xuyên. Anh được nghỉ bệnh 6 tháng thì chúng mình sẽ có rất nhiều thì giờ bên nhau. Bé có muốn làm vợ anh không? Anh đưa ông cụ xuống nhà thưa với Mẹ?”

Tôi thản nhiên:

“Em đâu biết gì về gia đình Vũ. Mẹ cũng nói ‘*Ai biết gì cha càng chú kiết của nó mà con thương và tin tưởng nó như vậy?*’”

Vũ cười, nhưng rõ ràng trên mặt là cái vẻ áy náy vì chữ “*cha càng chú kiết*” tôi vừa kê.

Tôi hỏi:

“Vũ có điều gì ngại ngùng mà không cho em biết rõ về Vũ? Có phải rằng Vũ đã có vợ rồi không?”

Vũ lắc đầu mạnh mẽ:

“Anh xin thề độc là *không có*.”

“Vậy thì sao?”

Vũ trầm ngâm thật lâu mới rút từ dưới gối đưa ra cho tôi một lá thư:

“Bé trả lời thư này xong, anh sẽ nói về anh cho nghe. Anh chỉ sợ khi nói rồi thì bé sẽ không chịu làm vợ anh và anh sẽ mất bé.”

Tôi *không* đưa tay nhận lá thư, chỉ hỏi:

“Sao vậy? Vũ viết gì trong đó?”

Vũ cúi đầu đáp:

“Đôi khi thất vọng vì không tin là có được em, *anh đã phạm vào nhiều lần*. Anh mong bé vì yêu anh mà bỏ qua cho anh. Anh sẽ cố vượt vài trở ngại để được cưới em.”

Tôi thật sự ngạc nhiên:

“Trở ngại gì vậy? Sao không cho em biết, em sẽ giúp?”

Vũ không đáp.

Tôi cứ thúc giục nhiều lần, còn dọa rằng nếu không nói, tôi sẽ bỏ đi mãi.

Giọng Vũ e dè:

“Anh chỉ sợ khi bé biết rồi thì sẽ hy sinh vì tâm hồn bé thật cao quý. *Anh sợ!*”

Tôi biết đã có một cái gì đó khiến Vũ ngần ngại khi muốn tính chuyện hôn nhân với tôi.

Nhưng điều gì?

Tôi hỏi, có phải trở ngại là một đứa bé con của Vũ?

Vũ lắc đầu:

“Không đến nỗi bi đát như vậy. Cuộc đời em *chưa đáng* bị khổ đến thế.”

Tôi cố dỗ dành nhưng Vũ vẫn cố tránh:

“Anh sợ mất em mãi mãi. Em hiểu là anh yêu em và cần em đến cỡ nào.”

Sau cùng tôi làm ra vẻ hờn dỗi:

“Thôi vậy, Vũ không nói thì em cũng không hỏi nữa. Vũ bảo yêu em mà cái gì cũng giấu thì điều đó đâu thể gọi là yêu.”

Khuôn mặt Vũ tái đi:

“Thôi, để anh nói, nhưng xin em hãy vì tình yêu cho anh mà bỏ qua hết nhé?”

Tôi lắc đầu buồn bã:

“Em có linh cảm những chuyện không hay đang sắp đưa đến cho chúng mình, nên thôi, *Vũ đừng nói gì hết*. Em quý những giây phút mình CHƯA thất vọng về nhau. Hãy cố giữ lấy thì hơn.”

[]

Sàigòn, Chủ nhật 30/6/1968

1 trưa, mang cam cho Vũ. Tôi đã nghĩ là *không đến nữa*, nhưng hôm nay ngày mồng 5 xui xẻo, cái óc bướng bỉnh muốn tìm hiểu xem

trở ngại gì mà Vũ cố giấu. Vì thế, quyết định lên bệnh viện buổi chiều thay vì buổi sáng như Vũ đã ân cần dặn bảo hôm qua.

Đêm qua không ngủ được, cố phân tích tìm tòi, tôi tự đi đến kết luận “*Nếu Vũ có một người yêu hay một đứa con, chắc chắn là tôi sẽ chia tay cùng Vũ.*”

Sao lại linh cảm sẽ có một cái gì đó không hay đưa đến trong buổi chiều?

Chưa tới phòng Vũ thì đã thấy một lô sĩ quan nằm phòng bên cạnh nhìn tôi cười, vẻ kỳ quái. Những ngày vừa qua, với tôi, ai cũng đều quen mặt.

Ngay từ ngoài cửa phòng, tôi nhìn thấy một người đàn ông lớn tuổi, một cô gái, và hai đứa bé khoảng 10 tuổi đang đứng bên giường Vũ. Vũ không nhìn thấy tôi. Khi bước hẳn vào trong, tôi nghe tiếng người đàn ông nói:

“*Cô Tính ở lại chuyện trò cùng cậu ấy nhé, chúng tôi về.*”

Rồi ông và hai đứa bé đi ra.

Vũ ngẩng lên thấy tôi, khuôn mặt tái hẳn.

Cô gái dáng cao cao, khoảng 25 tuổi, tóc dài, da trắng, vẻ xinh đẹp, nhưng đôi mắt lại ẩn chứa cái gì đó mà thoát nhìn, tôi đã không thấy có thiện cảm. Cô ngắm nhìn tôi trân tráo, đờm phần xác xược. Hai tay tôi bỗng trở nên thừa thãi vì cái nhìn trân tráo đó.

Vũ lên tiếng giới thiệu, vẻ ngưng ngưng rõ rệt (khiến tôi cũng dậm ngưng lây theo Vũ):

“*Đây là Tính, còn đây là Thu Vân, bạn anh!*”

(*Chữ “bạn anh” Vũ nói nhỏ đi.*)

Tôi không biết phải làm gì, chỉ đứng lặng im trước giường Vũ, lại cũng như thật xấu hổ vì cái cười của những vị sĩ quan quanh đó. Có lẽ họ đã biết cô Tính này là ai nên cứ cười mãi.

Vậy thì Tính là ai? Vợ sắp cưới hay người yêu của Vũ?

Cô gái im lặng nhưng đôi con ngươi liên tục đảo nhìn từ đầu xuống đến chân tôi. Thật lâu cô mới đưa ra câu hỏi:

“*Chị là bạn anh Vũ?*”

Cái giọng Bắc của cô nghe the thé.

Tôi nhìn Vũ, thấy nét áy náy lộ hẳn trên mặt. Tự nhiên cảm thấy thương hại Vũ, tôi lắc đầu:

“*Không. Anh Vũ là bạn cậu tôi, cậu ấy bạn học thi nên bảo tôi đi thăm khi nghe tin Vũ bệnh.*”

Tính tự giới thiệu:

“*Còn tôi là em ruột anh Vũ. Vâng. Em ruột, em ruột.*”

Chữ “*em ruột*” được nhắc đến ba lần. Tôi nghe mơ hồ xấu hổ cho Vũ nên không nhìn Vũ nữa mà lại nhìn thẳng vào mặt cô. Tự nhiên

nghe ghét người con gái xa lạ này với cái cười trông thật hiểm ác trên mặt. Bản chất kiêu hãnh nổi dậy, *tôi muốn* làm cho cả hai xấu hổ, nhưng *lại không đành lòng* nhìn Vũ khổ.

Cái giọng Bắc chanh chua pha phần tự phụ vang lên:

“Nhà chúng tôi ở số 1625 Hoàng Hoa Thám, Gia Định. Hôm nào có dịp đi ngang, mời chị vào chơi.”

Tôi khẽ nhếch môi cười vì biết *đó là địa chỉ nhà bố mẹ Vũ*.

Bỗng dung nghe nhói đau trong lòng vô cớ. Dù vậy tôi vẫn nhỏ nhẹ:

“Đến đây thì hỏi chị Tính phải không ạ?”

Tính nhanh nhẩu:

“Vâng, hỏi cả anh Vũ nữa.”

Nỗi đau trong tim lại càng thêm lớn rộng. Có phải Tính muốn mình định thể đứng của cô trong gia đình Vũ? Có phải cô là vợ Vũ?

Khi Tính hỏi:

“Gia đình chị ở Nha Trang?”

thì Vũ đáp hộ:

“Không, ở Sài Gòn, nhưng mẹ Thu Vân có cơ sở làm ăn ở Nha Trang”

Giọng Tính vội vàng:

“Anh Vũ có ra Nha Trang thăm chị phải không?”

Tôi chỉ muốn bật cười!

Lại nghe Tính tiếp:

“Anh ấy có ghé đến chị không?”

Tôi muốn đáp lời Tính rằng Vũ yêu tôi, muốn cưới tôi làm vợ. Vũ vượt hơn 400 cây số ngàn cột chỉ mong được nhìn tôi lấy một lần. Nhưng *vẫn có cái gì đó trong tâm tư ngăn tôi lại*, không cho tôi nói thẳng điều ấy. *Tôi không đành lòng nhìn cái khổ của Vũ và cũng không nỡ làm cô gái thất vọng*, nên lắc đầu:

“Không, khi Vũ ra Nha Trang thì tôi đã đi Dalat rồi.”

Tính bật tiếp:

“Và anh ấy cũng đi Dalat?”

Tôi bỗng muốn phá lên cười cho thỏa sự bực bội này giờ, nhưng vẫn kiên nhẫn giải thích:

“Không. Tôi không cho anh ấy biết địa chỉ ở Dalat nên không gặp. Vậy thôi!”

Từ lúc đó, sự tò mò của cô gái kia giảm bớt.

Tôi muốn bỏ về ngay nhưng trời mưa to quá nên đành chịu.

Và chẳng, phải hỏi Vũ cho ra lẽ trước khi quyết định chấm dứt mọi thứ.

Tính đứng quay mặt ra vườn, còn Vũ thì đăm đăm nhìn vào mặt tôi. ***Riêng tôi, thật sự trong tim đã thấy có cái gì vỡ nát.***

Vũ cứ đưa ra nhiều câu thăm hỏi về gia đình tôi, từ Mẹ qua đến các em, cậu Tân, dì Tư, luôn cả hỏi về các người bạn trai bạn gái của tôi, Ánh, anh Thùy, Hà, Nghinh, Vĩnh.. v..v.

Tất cả các câu hỏi, tôi chỉ đáp nhát gừng lầy lẹ.

Cuối cùng, chợt quyết liệt, tôi nói với Vũ:

“Cậu Tân muốn anh trả lời cậu về *chuyện ấy*.”

Vũ hiểu, gật đầu bảo rằng bao giờ xuất viện sẽ ghé nhà để trả lời cậu Tân.

Tính xen vào một cách bất lịch sự:

“Chuyện gì vậy chị?”

Tôi ghét cái tánh tò mò này nhưng vẫn đáp:

“Chuyện riêng của cậu tôi.”

Tôi quay qua Vũ:

“Không được đâu! Phải *trả lời gấp* vì cả nhà sắp đi Nha Trang nghỉ hè.”

Tính hỏi:

“Chị cũng đi nữa à? Vậy bao giờ chị về?”

Cái vẻ cô ta hỏi hớp quá tạo cho tôi cảm nghĩ rằng *cả trái tim cô đang treo lủng lẳng trên môi tôi*. Nên dăm tội nghiệp, tôi đáp chậm rãi từng chữ, lòng rữ buồn bất chợt:

“Tôi không về nữa. *Tôi ghét Sài Gòn rồi!*”

Nét băng lòng hiện rõ trên khuôn mặt Tính, còn Vũ thì biến hẳn sắc mặt.

Thật lâu, cả ba đều yên lặng.

Đến một lúc, tự thấy ngạc nhiên với sự việc suốt từ đầu câu chuyện, tôi chẳng nghe Vũ nói với cô Tính lời nào, nên tôi hỏi:

“Sao Vũ không chuyện trò cùng chị Tính?”

Vũ chưa kịp phản ứng thì Tính đã đáp:

“Tôi là *người nhà*, lúc nào chuyện trò chẳng được. Còn chị là *khách mà!*”

Khi nói câu trên, nét mặt cô trông rất tự phụ.

Nỗi nhói đau trong lòng càng thêm dữ dội, *tôi sợ hãi không dám nhìn mặt Vũ*, nên quay nhìn ra ngoài cửa sổ, trong óc cứ hát đi hát lại mãi những lời ca:

“*Thời gian phai tàn lời yêu thương,*

Thời gian phai màu bao lá thư

Em quay về đây đốt tờ thư quên đi niềm ân ái ngày xưa

Ái ân theo tháng năm tàn, Ái ân theo tháng năm vàng

Tình người nghệ sĩ phai rồi.”

Tôi không đủ kiên nhẫn hơn nữa để bày ra một vở kịch rồi cùng Vũ và Tính diễn trò, nên bảo thẳng Vũ:

“Bây giờ Vũ *phải trả lời với em*, hoặc là *không bao giờ em còn muốn nghe nữa.*”

Tính lại xen vào:

“Trả lời chuyện gì vậy chị?”

Tôi thật giận nhưng vẫn ôn tồn lời nói:

“Ngày trước tôi và Vũ có giao ước với nhau một chuyện...”

“Có phải hai người giao ước lấy nhau không?”

“Ô không!” Tôi bật cười. “Chị yên tâm, *tôi không bao giờ muốn giữ Vũ đâu.*”

Tính có nét xấu hổ, xin lỗi rồi bước ra ngoài hành lang.

Còn lại, khuôn mặt Vũ đầy nét băn khoăn, nói nhỏ với tôi:

“Cô này là người mà gia đình anh đã biết.”

Tôi cười nhưng trái tim nghe thật đau đến như tê dại:

“Em còn biết nhiều hơn nữa, là vợ sắp cưới của Vũ chứ chẳng phải em ruột em rà gì. Nhưng em không cần điều ấy. Chỉ cần hỏi, có phải *cô ta là cái trở ngại* như Vũ nói hôm qua?”

Vũ lắc đầu nhiều lần.

Tôi tức giận:

“Em muốn biết điều gì đã xảy ra cho Vũ? Nếu không nói tất cả với em, em sẽ xin Mẹ cho lên Dalat học, bỏ đi mãi không bao giờ còn quay trở lại Sài Gòn.”

Vũ vẫn không nói.

Tôi cố dỗ, đưa ra bức thư vừa viết đêm trước:

“Nói cho em nghe đi, em sẽ bỏ hết và chờ đợi Vũ dẹp mọi trở ngại để cưới em. Có phải cô ta là người yêu của Vũ không?”

Vũ không đáp ngay vào câu hỏi, chỉ biện bác quanh co:

“Bởi vì đạo em hay bỏ đi Nha Trang, anh thất vọng nên nhầm lẫn. *Anh đã lỡ để cô ta tin tưởng mất rồi.*”

Tôi cảm tưởng như có một lưỡi dao mát lạnh cứa dài ngang tim một đường thật ngọt. Đầu óc choáng váng trong một nỗi buồn bất ngờ đổ ập. Tôi thấy như mình đứng không vững, tay trái chộp lấy thành giường bầu chặt, mặt hướng ra ngoài, tránh ánh nhìn Vũ.

Mãi một lúc sau, tôi nói chậm rãi từng chữ:

“Vũ đã lỡ để cô ta tin tưởng, vậy thì em không có quyền cất đi của cô ta niềm tin tưởng Vũ vừa nói. ***Vũ mất em rồi đó.*** Quên em đi! Đừng đến nhà tìm em vô ích. Không ai tiếp Vũ đâu. Ngày mai em sẽ lấy vé đi Dalat và ở hẳn trên ấy.”

Lúc đó Tính trở vào, nghe lọt câu nói cuối của tôi.

Vũ la lên giữa ba người, nét đau khổ hằn lên khuôn mặt:

“Nếu em bỏ anh, anh sẽ xin đổi trở lại chiến trường rồi chết!”

Tôi cười nhẹ:

“Ra chiến trường làm gì? Ở Sài Gòn lấy vợ thì hơn!”

Xong, không chào ai cả, tôi chạy bay ra khỏi phòng, băng qua các trại bệnh, biến khỏi Tổng Y Viện, tất tả như đang bị ma đuổi.

Tôi hốt hoảng đến cái độ khi đi ngang cổng gác cũng quên lấy lại cái căn cước đã gửi. Về đến nhà mới hay, lại phải đợi *taxi* trở lên bệnh viện ngay.

[]

(Xem tiếp bài 13-
TIẾNG THỞ DÀI CỦA THỜI GIAN phần 8).

[]